

Arrest

nr. 75 962 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dahasree. Uw vader zou al jaren actief zijn voor de "Jamiaat-e-Islam". In 2003 zou hij benoemd zijn tot secretary. Een maand later zou hij u ook lid hebben gemaakt van de "Jamiaat-e-Islam". U zou uw vader geholpen hebben bij zijn activiteiten: u voerde zijn opdrachten uit. Na de verkiezingen van eind 2008 zou de Awami League uw partijleden gevisieerd hebben. Zo zou uw vader tweemaal aangevallen zijn. Begin 2009 zouden jullie beiden aangeklaagd zijn. De politie zou u gezocht hebben. Uw vader zou het land verlaten hebben en u zou met uw familie aan de grens met India zijn gaan wonen. Uw moeder zou eigendom verkocht hebben en met dat geld kon u naar het buitenland gestuurd worden. Begin augustus 2010 zou u naar India vertrokken zijn. Na een week zou u vanuit Calcutta een vlucht genomen hebben naar Dubai, waar u

overstapte op een vlucht naar Frankrijk. Op 17 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: drie bundels juridische documenten en de vertaling en twee partijbrieven.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo wist u vooreerst uw identiteit niet ontegensprekelijk aannemelijk te maken. U legde immers geen enkel Bengaals identiteitsdocument voor. Daar u uw identiteit en nationaliteit niet kunt aantonen, kunt u ook niet bewijzen dat u in de door u voorgelegde juridische documenten vermeld staat.

Voorts is uw bewering betrokken te zijn bij de "Jamiaat-e-Islam" weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u duidelijk dat u sinds 2003 lid was bij de "Jamiaat-e-Islam", u zou nooit betrokken geweest zijn bij een vleugel van deze partij. U verklaarde verkeerdelijk dat "Jamiaat-e-Islam" en Shibir, twee namen voor dezelfde organisatie zijn, uit informatie blijkt immers dat Shibir de studentenvleugel is (gehoorverslag CGVS p. 5). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u op de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk verklaarde lid te zijn van de studentenvleugel van "Jamiaat-e-Islam", nl. Shibir (vragenlijst DVZ punt 3.3). Hiermee geconfronteerd ontkende u dit ooit gezegd te hebben. Nochtans werd deze vragenlijst u voorgelezen en u tekende voor akkoord. Toen u hierop verklaarde dat het u in het Engels werd voorgelezen, werd u geconfronteerd met de vaststelling in het dossier dat uw verklaringen in het Bengaals werden voorgelezen (gehoorverslag CGVS p. 5). Hierna erkende u dit. Ook uit andere vaststellingen blijkt dat uw beweerde band met de "Jamiaat-e-Islam" ongeloofwaardig is. Zo werd u gevraagd om spontaan over deze partij te vertellen, maar u wist enkel dat het een Islamitische partij met Islamitische regels is (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde dat ten tijde van uw lidmaatschap "Jamiaat-e-Islam" in de regering zat, maar u kon niet zeggen welke ministerposten deze partij had. U gaf aan dat uw politieke activiteiten zich eigenlijk beperkten tot het volgen van uw vader zijn bevelen. Hoewel u beweerde uw vader te assisteren in zijn politieke bezigheden, was uw kennis over zijn bezigheden opvallend klein. U gevraagd naar de inhoud van uw vader zijn functie als secretary, gaf aan hier niets van te weten. U gevraagd naar concrete voorbeelden van vergaderingen geleid door uw vader in uw aanwezigheid, bleef opnieuw vaag (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd naar het politieke programma van uw partij bij de laatste verkiezingen, moest het antwoord schuldig blijven. Uiteindelijk gaf u maar aan niets te weten van de "Jamiaat-e-Islam" (gehoorverslag CGVS p. 6). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke profiel, komt de geloofwaardigheid van uw bewering vervolgd te worden als lid van "Jamiaat-e-Islam" ook op de helling te staan.

De ongeloofwaardigheid van uw bewering vervolgd te worden blijkt ook uit het volgende. Zo beweerde u dat uw vader officieel beschuldigd werd van collaboratie tijdens de oorlog en u als zijn zoon zou hier ook van beschuldigd worden (gehoorverslag CGVS p. 7). U zou de documenten van deze aanklacht voorleggen. U erkende dat de oorlog waar u van sprak de onafhankelijkheidsoorlog van 1971 was. Daar u beweerde dat uw vader nu 50 jaar oud is, was hij ten tijde van de oorlog niet ouder dan 10 jaar, waardoor het totaal onwaarschijnlijk is dat hij van collaboratie beschuldigd zou worden (gehoorverslag CGVS p. 6, 7, 8). Uw bewering dat u, geboren in 1986, ook hiervan beschuldigd zou worden, is ronduit ongeloofwaardig. Wat er ook van zij, uit uw juridische documenten blijkt nergens dat u of uw vader van collaboratie worden beschuldigd, maar wel van afpersing, iets dat u ook aangaf (gehoorverslag CGVS p. 7). Dat u ten onrechte beweerde dat uw vader en u in uw juridische documenten van collaboratie beschuldigd worden, wijst er op dat u uw documenten nooit aandachtig heeft gelezen. Dit opvallende gebrek aan interesse breekt de geloofwaardigheid van uw vrees af. Ook de vaststelling dat u eigenlijk niet weet welke juridische documenten u, buiten het vonnis voorlegt, onderlijnt deze stelling (gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts kon u niet aanhalen waar jullie juist van worden beschuldigd, nog wist u onder welke artikels u beschuldigd werd. U wist niet wie de "officer in charge", de "investigating officer" of de "magistrate" in uw zaak zijn, terwijl uit informatie van het CGVS blijkt dat het hier om belangrijke en gekende figuren binnen de procedure gaat. U wist niet hoeveel getuigen er in uw zaak zijn, noch wist u welke rechter in welke rechtbank het vonnis uitsprak (gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde uw juridische documenten via een advocaat verkregen te hebben, maar u kende deze persoon zijn naam niet, noch zou u ooit contact met hem of haar hebben gehad (gehoorverslag CGVS p. 3, 9). Uw gebrekkige kennis wijst nogmaals op uw disinteresse in uw zaak. Van iemand die beweert

een mogelijke vervolging te moeten vrezen, mag toch meer verwacht worden dan het simpelweg neerleggen van juridische documenten. Deze documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen.

Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat uw reisroute ongeloofwaardig is. U beweerde met een Indisch paspoort gereisd te hebben. U gevraagd naar de kleur van een Indisch paspoort, gaf een uiterst verwarrende verklaring die de ongeloofwaardigheid van deze bewering benadrukte. U beweerde immers dit niet te weten, daar u het paspoort nooit zag, waardoor u de kleur niet kende (gehoorverslag CGVS p. 4). Hierop beweerde u dan weer dat het blauw was zoals een Bengaals paspoort. U gevraagd hoe u dit kon weten als u het paspoort nooit te zien kreeg, verklaarde plots het paspoort toch gezien te hebben, u zou het zelfs vast hebben gehad (gehoorverslag CGVS p. 4). Wat er ook van zij; u verklaarde in Parijs de migratiecontrole gepasseerd te zijn door samen met uw agent naar de controlecounter te stappen, waarna uw agent jullie paspoorten afgaf. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is dit echter niet mogelijk, daar elk paspoort individueel gecontroleerd wordt. Het is dan ook duidelijk dat u uw ware reisroute probeert achter te houden. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk statuut onlosmakelijk afhangt van geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking van het subsidiaire beschermingstatuut.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Gezien uw verklaringen en het veel voorkomen van vervalste documenten in Bangladesh, mag er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de redelijke termijn en een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.1. Verzoeker stelt dat hij op 17 augustus 2010 een asielaanvraag heeft ingediend. De bestreden beslissing werd genomen op 22 november 2011. Verzoeker heeft dus bijna anderhalf jaar moeten wachten alvorens een beslissing te krijgen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal). Verzoeker meent dan ook dat de beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen is. Verzoeker stelt dat de redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur is en als zodanig van toepassing is op besturen. Verzoeker meent dat het niet is omdat een normatieve termijn ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Waar verzoeker stelt dat de redelijke termijn werd overschreden merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas (RvS 13 december 2006, nr. 165.910). Daarenboven is er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel dat de Raad toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (R.v.St., X, nr. 96.570, 18 juni 2001; R.v.St., X, nr. 137.527, 23 november 2004).

De termijn voorzien in artikel 52 § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) betreft een termijn van orde en de wet voorziet hierin geen sanctie.

Verzoeker stelt dat wat een redelijke termijn is *in concreto* moet beoordeeld worden in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Verzoeker meent dan ook dat als redelijke termijn beschouwd moet worden, de termijn die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te nemen. Verzoeker meent dat de beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen is en bijgevolg de zorgvuldigheidsverplichting geschonden is.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

In zoverre verzoeker de vernietiging vraagt wegens overschrijding van de redelijke termijn, stelt artikel 39/2 §1, 2° dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met betrekking tot beslissingen van de commissaris-generaal uitspraak doet in volle rechtsmacht, en de beslissingen slechts kan vernietigen indien: *“(...)de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.(...)”* en dit is *in casu* niet het geval.

2.2. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers politieke profiel, verzoeker kon geen activiteiten van zijn vader opsommen, zijn kennis over de partijstructuur zou eerder gering zijn en hij kent te weinig over de splitsingen in de partij. Om deze redenen wordt verzoekers asielrelaas als niet geloofwaardig gezien, maar verzoeker betwist.

Verzoeker stelt dat hij ontzettend zenuwachtig was en onder de indruk tijdens het gehoor, hetgeen het gebrek aan parate kennis verklaart. Verzoeker was zelfs verbaasd met betrekking tot de informatie gegeven in de documenten.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is het niet eens met het verwijt dat hij onvoldoende concrete informatie zou verstrekt hebben omtrent de splitsing van de partij. Hij heeft aangegeven dat er verschillende vleugels waren, waaronder een in 1952. Verzoeker heeft bovendien vermeld dat de partij aanwezig was in de regering en bevestigd dat zij in coalitie waren. De commissaris-generaal vermeldt deze gegevens niet, maar betwist ze ook niet.

De bestreden beslissing stelt: *“(...)Voorts is uw bewering betrokken te zijn bij de “Jamiaat-e-Islam” weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u duidelijk dat u sinds 2003 lid was bij de “Jamiaat-e-Islam”, u zou nooit betrokken geweest zijn bij een vleugel van deze partij. U verklaarde verkeerdelijk dat “Jamiaat-e-Islam” en Shibir, twee namen voor dezelfde organisatie zijn, uit informatie blijkt immers dat Shibir de studentenvleugel is (gehoorverslag CGVS p. 5). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u op de*

vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk verklaarde lid te zijn van de studentenvleugel van "Jamiaat-e-Islam", nl. Shibir (vragenlijst DVZ punt 3.3). Hiermee geconfronteerd ontkende u dit ooit gezegd te hebben. Nochtans werd deze vragenlijst u voorgelezen en u tekende voor akkoord. Toen u hierop verklaarde dat het u in het Engels werd voorgelezen, werd u geconfronteerd met de vaststelling in het dossier dat uw verklaringen in het Bengaals werden voorgelezen (gehoorverslag CGVS p. 5). Hierna erkende u dit. Ook uit andere vaststellingen blijkt dat uw beweerde band met de "Jamiaat-e-Islam" ongeloofwaardig is. Zo werd u gevraagd om spontaan over deze partij te vertellen, maar u wist enkel dat het een Islamitische partij met Islamitische regels is (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde dat ten tijde van uw lidmaatschap "Jamiaat-e-Islam" in de regering zat, maar u kon niet zeggen welke ministerposten deze partij had. U gaf aan dat uw politieke activiteiten zich eigenlijk beperkten tot het volgen van uw vader zijn bevelen. Hoewel u beweerde uw vader te assisteren in zijn politieke bezigheden, was uw kennis over zijn bezigheden opvallend klein. U gevraagd naar de inhoud van uw vader zijn functie als secretary, gaf aan hier niets van te weten. U gevraagd naar concrete voorbeelden van vergaderingen geleid door uw vader in uw aanwezigheid, bleef opnieuw vaag (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd naar het politieke programma van uw partij bij de laatste verkiezingen, moest het antwoord schuldig blijven. Uiteindelijk gaf u maar aan niets te weten van de "Jamiaat-e-Islam" (gehoorverslag CGVS p. 6). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke profiel, komt de geloofwaardigheid van uw bewering vervolgd te worden als lid van "Jamiaat-e-Islam" ook op de helling te staan.(...). Een verwijzing naar de aantal gegevens die verzoeker wel kan geven met betrekking tot de politieke partij waarbij verzoeker actief zou zijn, volstaat niet om deze omstandige motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt dat de uitgebreide stukkenbundel die hij via zijn familie verkreeg, op onterechte wijze door de commissaris-generaal in twijfel worden getrokken. Verzoeker kreeg deze documenten van zijn familie en was zelf verbaasd en kon geen uitleg geven. Verzoeker heeft nu uitleg gevraagd, en eveneens nieuwe documenten. Verzoeker wil zich dan ook het recht voorbehouden de stukken over te maken aan de Raad wanneer hij ze in zijn bezit krijgt.

De bestreden beslissing stelt omtrent de door verzoeker neergelegde stukken het volgende: "(...)De ongeloofwaardigheid van uw bewering vervolgd te worden blijkt ook uit het volgende. Zo beweerde u dat uw vader officieel beschuldigd werd van collaboratie tijdens de oorlog en u als zijn zoon zou hier ook van beschuldigd worden (gehoorverslag CGVS p. 7). U zou de documenten van deze aanklacht voorleggen. U erkende dat de oorlog waar u van sprak de onafhankelijkheidsoorlog van 1971 was. Daar u beweerde dat uw vader nu 50 jaar oud is, was hij ten tijde van de oorlog niet ouder dan 10 jaar, waardoor het totaal onwaarschijnlijk is dat hij van collaboratie beschuldigd zou worden (gehoorverslag CGVS p. 6, 7, 8). Uw bewering dat u, geboren in 1986, ook hiervan beschuldigd zou worden, is ronduit ongeloofwaardig. Wat er ook van zij, uit uw juridische documenten blijkt nergens dat u of uw vader van collaboratie worden beschuldigd, maar wel van afpersing, iets dat u ook aangaf (gehoorverslag CGVS p. 7). Dat u ten onrechte beweerde dat uw vader en u in uw juridische documenten van collaboratie beschuldigd worden, wijst er op dat u uw documenten nooit aandachtig heeft gelezen. Dit opvallende gebrek aan interesse breekt de geloofwaardigheid van uw vrees af. Ook de vaststelling dat u eigenlijk niet weet welke juridische documenten u, buiten het vonnis voorlegt, onderlijnt deze stelling (gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts kon u niet aanhalen waar jullie juist van worden beschuldigd, nog wist u onder welke artikels u beschuldigd werd. U wist niet wie de "officer in charge", de "investigating officer" of de "magistrate" in uw zaak zijn, terwijl uit informatie van het CGVS blijkt dat het hier om belangrijke en gekende figuren binnen de procedure gaat. U wist niet hoeveel getuigen er in uw zaak zijn, noch wist u welke rechter in welke rechtbank het vonnis uitsprak (gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde uw juridische documenten via een advocaat verkregen te hebben, maar u kende deze persoon zijn naam niet, noch zou u ooit contact met hem of haar hebben gehad (gehoorverslag CGVS p. 3, 9). Uw gebrekkige kennis wijst nogmaals op uw disinteresse in uw zaak. Van iemand die beweert een mogelijke vervolging te moeten vrezen, mag toch meer verwacht worden dan het simpelweg neerleggen van juridische documenten. Deze documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen."(...). Hieruit blijkt dat verzoeker weldegelijk een zeer beperkte kennis heeft van de stukken die hij neer heeft gelegd. Verzoeker kan dit niet verklaren door het feit dat hij geen rechtstreeks contact had met de advocaat die deze stukken voor hem heeft bekomen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er kan van de asielzoeker ook

verwacht worden dat hij moeite doet om de situatie in zijn land van herkomst, zowel de algemene situatie als zijn persoonlijke problemen, zo veel mogelijk op de voet volgt. Het feit dat verzoeker klaarblijkelijk de neergelegde documenten niet aandachtig gelezen zou hebben is dan ook niet in overeenstemming met de beweerdte vrees voor vervolging.

Verzoekers familie heeft tevens na het gehoor op het Commissariaat-generaal zijn Bengaalse ID-kaart opgestuurd. Verzoeker heeft deze bij huidig verzoekschrift gevoegd.

De Raad benadrukt om te beginnen dat verzoeker helemaal niet aantoont waarom hij dit document niet eerder in de procedure heeft kunnen neerleggen. Verder meent de Raad zoals de verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoeker tijdens zijn gehoor gesteld heeft dat het onmogelijk was voor hem om een identiteitsdocument te bekomen via zijn familie. Verder is dit stuk niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad wijst er ook op dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker stelt nog dat zijn andere verklaringen en/of motieven niet door de commissaris-generaal worden weerlegd of tegengesproken.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Ten slotte stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing niet nader motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus hem niet wordt toegekend. Verzoeker meent nochtans dat hij tijdens het gehoor voldoende elementen heeft aangevoerd die aantonen dat hij risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. De materiële motiveringsplicht wordt is dan ook geschonden omdat de subsidiaire bescherming aan verzoeker geweigerd wordt zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij verzoekers echte individuele redenen na te gaan. Ook blijkt niet dat artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet onderzocht werd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de

vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS